

Наслов рада: Четири и по пријатеља и ја

Аутор „Четири и по пријатеља” нам у својој књизи приповеда доживљаје Калета, Штефи, Фридхелма и главног јунака кога сви зову Ротквица. Они су дечија детективска дружина под називом Кале&Ко (Кале и Компанија). Цео заплет књиге креће када Ротквица добија задатак од једне комшинице, госпође Хансен, да чува малог дечака Бастија. Ротквица га је обично шетао кроз шуму. Једанпут у таквој шетњи наишли су на пећину у којој су на прашњавој крпи били лутка и меда. Оно најзанимљивије у вези с том пећином јесте то што је поред плишаних играчака ту била и мапа са закопаним благом. Ротквица се успаничио и отрчао кући да исприча све својој сестри Штефи.

Књига ми се посебно допала у поглављу „Ручак пун изненађења“, али је било и делова који су по мом мишљењу били слабији. Није ми било логично како детективска дружина успева да решава све те мистерије и иде у потрагу усред школске године.

Књига је у суштини прилично добра јер се сваког часа појављује неки нови заплет и дружини је све теже да реши случај. Нарочито им није било лако јер им на пут стају родитељи, строга комшиница госпођа Дубе и још једна дружина у њиховој школи - Диносаурмени. Једном су Диносаурмени начули да Ротквичина дружина прича о некој потрази за благом и тајној мапи. Хтели су да их обесхрабре рекавши да никада неће пронаћи благо. На то се група детектива уплашила и помислила да и Диносаурмени траже благо.

Свако поглавље у књизи је нови проблем који их наизглед води до решења, међутим, он им задаје само нове муке. Мислим да су они заправо све своје препреке преокренули тако да им буду у корист. У поглављу „Нова деца госпође Дубе“ искористили су то што је госпођа Дубе строга и не воли када су деца гласна и играју фудбал испред њене зграде и они су баш то урадили да би је измамили на терасу док Кале и Фридхелм буду узимали штене из њеног дворишта, које им је требало да би уз помоћ њега пронашли благо. Та ситуација доказује да ништа нису могли да ураде без своје сналажљивости. Ручак код баке и деке им је задао много мука јер су тада од њих почели да добијају разне трагове који нису имали везе са оним што су пре тога открили.

Оно што ми је било занимљиво јесте то што је свако из ове групе другачијег карактера па чак иако су близанци, као Штефи и Ротквица, и онда често долази до несугласица. Одлуке у групи нису се доносиле вољом већине већ је Кале пресуђивао, јер је он био шеф. На почетку, када Ротквица још није био у њиховој групи, није хтео да да осталима да виде мапу, па му је Кале рекао да ће бити шеф те

операције. Наравно, он то није испоштовао, по чему можемо закључити да није баш частан. Аутор је оживео ликове приказујући многе друге карактеристике, попут узречица или навика које су имали. Фридрих је имао једну такву навику да се свакоме, пре него што му било шта каже, обрати са „Еј, човече, еј“.

Иако је ова књига писана 1992. године, шта је нама деци прилично давно, била ми је занимљива. Мислим да књига никад не може да застари ако је писана тако да буде истовремено искрена и забавна. У неким тренуцима док сам је читала владала је таква неизвесност да сам могла да замислим себе у тој причи и подједнако учествујем у решавању мистерије око скривене пећине. Зато сам свом тексту и дала назив „Четири и по пријатеља и ја“. Ова књига је пуна догађаја, обрта и нових мистерија и баш зато је препоручујем.